

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

26. listopadu 2013 *

„Kasační opravný prostředek — Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Trh s plastovými průmyslovými pytli — Přičitatelnost protiprávního jednání, kterého se dopustila dceřiná společnost, mateřské společnosti — Nepřiměřená délka řízení před Tribunálem — Zásada účinné soudní ochrany“

Ve věci C-40/12 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 27. ledna 2012,

Gascogne Sack Deutschland GmbH, dříve Sachsa Verpackung GmbH, se sídlem ve Wieda (Německo), zastoupená F. Puelem a L. François-Martinem, avocats,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž další účastníci řízení je:

Evropská komise, zastoupená F. Castillo de la Torrem a N. von Lingenem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, K. Lenaerts, místopředseda, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, M. Safjan, předsedové senátů, J. Malenovský, E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, D. Šváby a M. Berger (zpravodajka), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. února 2013,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 30. května 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Gascogne Sack Deutschland GmbH, dříve Sachsa Verpackung GmbH (dále jen, v obou případech, „navrhovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zamítl její žalobu znějící na částečné zrušení a změnu rozhodnutí Komise C(2005) 4634 final ze dne 30. listopadu 2005, v řízení podle článku [81 ES] (Věc COMP/F/38.354 – Průmyslové pytle) (dále jen „sporné rozhodnutí“), nebo podpůrně na snížení pokuty, která jí byla tímto rozhodnutím uložena.

Právní rámec

- 2 Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1), které nahradilo nařízení Rady č. 17, První nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204), stanoví v čl. 23 odst. 2 a 3, který nahradil čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17:

„2. Komise může rozhodnutím uložit podnikům a sdružením podniků pokuty, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

- a) se dopouštějí jednání v rozporu s články [81 ES] nebo [82 ES] [...]

[...]

Pokuta u každého podniku a sdružení podniků podílejících se na protiprávním jednání nesmí přesáhnout 10 % jeho celkového obratu za předchozí hospodářský rok.

[...]

3. Při stanovování výše pokuty se přihlíží k závažnosti a k délce trvání protiprávního jednání.“

- 3 Pokyny o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. [65 odst. 5 UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny z roku 1998“), použitelné ke dni přijetí sporného rozhodnutí, uvádí v bodě 1, že „[z]ákladní částka [pokuty] se stanoví podle závažnosti a délky protiprávního jednání, což jsou jediná kritéria uvedená v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17“.
- 4 Co se týče závažnosti protiprávního jednání, bod 1 A první pododstavec uvedených pokynů stanoví, že při hodnocení kritéria závažnosti protiprávního jednání je třeba brát v úvahu jeho povahu, skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost relevantního zeměpisného trhu.
- 5 Podle druhého pododstavce téhož bodu pokynů z roku 1998 se protiprávní jednání zařadí do jedné ze tří kategorií, a sice méně závažná protiprávní jednání, závažná protiprávní jednání a velmi závažná protiprávní jednání. Velmi závažná protiprávní jednání jsou zejména horizontální omezení, jako „cenové kartely“ a kvóty podílů na trhu.

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

- 6 Navrhovatelka je společností založenou podle německého práva. V roce 1994 nabyla 90 % jejích podílů společnost Gascogne Deutschland GmbH, 100 % dceřiná společnost Groupe Gascogne SA (dále jen „Groupe Gascogne“), společnosti založené podle francouzského práva. Zbývajících 10 % jejích podílů nabyla přímo Groupe Gascogne. V roce 2008 došlo ke změně její obchodní firmy na Gascogne Sack Deutschland GmbH.

- 7 V roce 2001 informovala společnost British Polythene Industries plc Komisi o existenci kartelové dohody v odvětví průmyslových pytlů.
- 8 Komise provedla v červnu 2002 šetření a v červenci 2002 jí navrhovatelka oznámila, že si přeje spolupracovat. Komise zahájila dne 29. dubna 2004 správní řízení a přijala oznámení námitek vůči víceru společnostem, mezi nimi zejména navrhovatelce.
- 9 Dne 30. listopadu 2005 přijala Komise sporné rozhodnutí, jehož čl. 1 odst. 1 písm. k) stanoví, že navrhovatelka a společnost Groupe Gascogne porušily článek 81 ES tím, že se účastnily, v případě první společnosti ode dne 9. února 1988 do dne 26. června 2002 a v případě druhé společnosti ode dne 1. ledna 1994 do 26. června 2002, na souboru dohod a jednání ve vzájemné shodě v odvětví plastových průmyslových pytlů v Belgii, Německu, Španělsku, Francii, Lucembursku a Nizozemsku, které spočívaly ve stanovení cen a zavedení společných modelů výpočtu cen, rozdělení podílů na trhu a přidělování prodejních kvót, rozdělení odběratelů, obchodů a zakázek, předkládání společných nabídek v reakci na některé výzvy k účasti v nabídkovém řízení a výměně individualizovaných informací.
- 10 Z tohoto důvodu uložila Komise navrhovatelce v čl. 2 prvním pododstavci písm. i) sporného rozhodnutí pokutu ve výši 13,20 milionů eur, přičemž upřesnila, že z této částky byla společnost Groupe Gascogne shledána společně a nerozdílně odpovědnou do výše 9,90 milionů eur.

Napadený rozsudek

- 11 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. února 2006 podala navrhovatelka proti spornému rozhodnutí žalobu. Navrhovala v zásadě, aby Tribunál zrušil toto rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týká a podpůrně aby snížil částku pokuty, která jí byla uložena.
- 12 Na podporu své žaloby uplatnila navrhovatelka osm žalobních důvodů. Tři první žalobní důvody se týkaly zrušení sporného rozhodnutí a vycházely zaprvé ze zjevně nesprávného posouzení stupně zapojení navrhovatelky do kartelové dohody, zadruhé z nedostatku odůvodnění sporného rozhodnutí ohledně účasti navrhovatelky na „německé podskupině“ a zatřetí z porušení jednak článku 81 ES v rozsahu, v němž Komise nesprávně přičetla jednání navrhovatelky její mateřské společnosti, a sice Groupe Gascogne, a jednak z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.
- 13 Ostatních pět žalobních důvodů, které byly vzneseny podpůrně, znělo na snížení výše pokuty. Čtvrtý žalobní důvod vycházel z nesprávného posouzení závažnosti protiprávního jednání; pátý žalobní důvod z nesprávného posouzení doby trvání protiprávního jednání; šestý žalobní důvod, předložený ještě podpůrněji, z nesprávného posouzení spočívajícího v nezohlednění polehčujících okolností; sedmý žalobní důvod z nesprávného posouzení spolupráce navrhovatelky při správním řízení a osmý žalobní důvod, vznesený naprosto a zcela podpůrně, vycházel z porušení zásady proporcionality.
- 14 Dopisem ze dne 20. listopadu 2010 navrhovatelka požádala o znovuzahájení písemné části řízení, jelikož v průběhu řízení vyvstala nová právní okolnost, a sice vstup Lisabonské smlouvy v platnost, a konkrétně článku 6 SEU, který pozvedl Listinu základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) na úroveň primárního práva.

15 Na jednání, které se konalo dne 2. února 2011, navrhovatelka uvedla, kromě žalobních důvodů uplatněných v žalobě, porušení presumpce nevinny zakotvené článkem 48 Listiny a článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“). V tomto ohledu Tribunál v bodech 92 a 93 napadeného rozsudku rozhodl:

„92 [...] výtky žalobkyně vycházející z porušení zásady presumpce nevinny, zaručené článkem 48 Listiny, doplňuje argumenty uvedené v rámci žalobních důvodů a nevykazuje dostatečně těsný vztah k původně uplatněným argumentům, aby bylo možné ji považovat za součást běžného pokračování debaty v rámci soudního řízení. Tato výtky tedy musí být považována za novou.

93 Je proto třeba určit, zda vstup v platnost Smlouvy o Evropské unii dne 1. prosince 2009 a zejména jejího článku 6, který Listině přiznává stejnou právní sílu jako Smlouvám, představuje novou skutečnost odůvodňující vznesení nových výtek. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že ke dni přijetí [sporného] rozhodnutí zásada presumpce nevinny patřila do právního řádu Unie a byla jím zaručena jakožto obecná zásada unijního práva v řízeních o porušení pravidel hospodářské soutěže [...].“

16 Tribunál z toho dovodil, že navrhovatelka se nemůže dovolávat změn, ke kterým v právním řádu Unie došlo vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, aby ve fázi jednání tvrdila, že došlo k porušení zásady presumpce nevinny.

17 Pokud jde o tři důvody znějící na zrušení, které byly uplatněny v žalobě, Tribunál je zamítl jako neopodstatněné. Pokud jde konkrétně o první část třetího žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 81 ES v rozsahu, v němž Komise měla nesprávně přičíst jednání navrhovatelky její mateřské společnosti, a sice společnosti Groupe Gascogne, Tribunál nejprve připomněl v bodě 87 napadeného rozsudku judikaturu Soudního dvora, ze které vyplývá, že jestliže mateřská společnost vlastní 100 % kapitálu své dceřiné společnosti, která porušila pravidla hospodářské soutěže, existuje vyvratitelná domněnka, podle které uvedená mateřská společnost vykonává skutečně rozhodující vliv na chování své dceřiné společnosti. Tribunál dále v bodě 88 uvedeného rozsudku konstatoval, že je nesporné, že „Groupe Gascogne [vlastnila] veškerý kapitál žalobkyně, takže Komise mohla předpokládat, že mateřská společnost vykonávala rozhodující vliv na [svou] dceřinou společnost“. Tribunál doplnil, že Komise dále upřesnila, že Groupe Gascogne každý měsíc dostávala od žalobkyně informace, že byla žalobkyně funkčně začleněná v odvětví „Pružné obaly“ skupiny a že vedoucí pracovníci skupiny zasedali v „Beirat“, dozorčím a řídicím orgánu žalobkyně. Poté, co Tribunál uvedl v bodě 89 téhož rozsudku argumenty navrhovatelky směřující k vyvrácení těchto skutečností, dospěl v bodě 90 napadeného rozsudku k závěru, že „[j]e třeba konstatovat, že tyto skutečnosti nemohou vyvrátit domněnku, podle které Groupe Gascogne vykonávala rozhodující vliv na žalobkyni.“

18 Pokud jde o druhou část třetího žalobního důvodu vycházející z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v rozsahu, v němž Komise nedodržela maximální výši 10 % obratu dotyčného podniku při stanovení části pokuty ukládané za protiprávní jednání, ke kterému došlo od 9. února 1988 do 31. prosince 1993, Tribunál v bodech 108 a 109 napadeného rozsudku rozhodl:

„108[...] pokud se rozlišuje mezi prvním obdobím, pro které je dceřiná společnost shledána samostatně odpovědnou za protiprávní jednání, a druhým obdobím, pro které je mateřská společnost shledána společně a nerozdílně odpovědnou za protiprávní jednání spolu s dceřinou společností, čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 neukládá Komisi, aby ověřila, zda část pokuty, za jejíž zaplacení mateřská společnost společně a nerozdílně neodpovídá, přesahuje maximální výši 10 % obratu samotné dceřiné společnosti. Jediným účelem prahové hodnoty stanovené tímto ustanovením je zabránit uložení nadměrné pokuty s ohledem na celkovou velikost hospodářského subjektu ke dni přijetí rozhodnutí, obrat společnosti, která je jediná odpovědná za protiprávní jednání, jak bylo zaznamenáno v době, kdy došlo k protiprávnímu jednání nebo k uložení pokuty, má v této souvislosti omezený význam.

109 Okolnost, že Komise ve své předchozí rozhodovací praxi použila toto ustanovení odlišně, což bylo ve prospěch dotčené společnosti, neovlivňuje tento závěr. Jak to Komise poznamenala, stačí v tomto ohledu uvést, že není vázána svou předchozí rozhodovací praxí, přičemž tato v každém případě netvoří právní rámec pro výpočet pokut [...]"

- 19 Tribunál rovněž zamítl pět dalších podpůrně uplatněných žalobních důvodů znějících na snížení výše pokuty. Pokud jde zejména o první část čtvrtého žalobního důvodu vycházející z toho, že Komise při stanovení pokuty zohlednila skutečný dopad protiprávního jednání na trh, ačkoliv ho nelze změřit, Tribunál rozhodl v bodě 117 napadeného rozsudku, že „jak vyplývá ze znění pokynů [z roku 1998], skutečný dopad protiprávního jednání na trh je zohledněn pro účely posouzení závažnosti protiprávního jednání jen tehdy, když jej lze měřit“. V bodě 118 tohoto rozsudku Tribunál z tohoto důvodu zamítl argument navrhovatelky, podle kterého by měl snížit pokutu uloženou Komisí, pokud nelze změřit dopad protiprávního jednání na trh. V tomto kontextu odlišil projednávanou věc od věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 5. dubna 2006, *Degussa v. Komise* (T-279/02, Sb. rozh. s. II-897), kterého se navrhovatelka dovolávala. Za tímto účelem v bodě 119 téhož rozsudku konstatoval, že „v projednávaném případě zaprvé Komise netvrdí, že je schopná změřit dopad protiprávního jednání na trh a zadruhé žalobkyně nepředložila žádný argument ani žádný důkaz, [který] by nasvědčoval tomu, že kartelová dohoda ve skutečnosti nevyvolala žádné účinky a že v důsledku toho neměla žádný dopad na trh“.
- 20 Tribunál po přezkumu všech žalobních důvodů, které navrhovatelka uvedla na podporu své žaloby, zamítl žalobu v plném rozsahu.

Návrhová žádání účastnic řízení a řízení před Soudním dvorem

- 21 Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Tribunálu, aby rozhodl o finančních důsledcích, které pro ni vyplývají z toho, že Tribunál překročil přiměřenou lhůtu rozhodování;
 - podpůrně snížil částku pokuty, kterou jí Komise uložila, aby se zohlednily uvedené finanční důsledky;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 22 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:
- kasační opravný prostředek zamítl a
 - uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.
- 23 Dopisem ze dne 11. září 2012 navrhovatelka, která se opírala o čl. 42 odst. 2 první pododstavec jednacího řádu Soudního dvora, ve znění použitelném k tomuto dni, požádala o znovuotevření písemné části řízení z důvodu, že vyšla najevo nová skutečnost, a sice její finanční situace s vysokým deficitem, ve které se nachází.
- 24 Na základě článku 24 statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 61 svého jednacího řádu Soudní dvůr vyzval účastnice řízení, Evropský parlament a Radu Evropské unie, jakož i členské státy, aby odpověděly na otázky týkající se kritérií umožňujících hodnotit přiměřenou délku řízení před Tribunálem, jakož i opatření, která mohou napravit důsledky nepřiměřené délky řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K prvnímu důvodu

Argumentace účastnic řízení

- 25 Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka uvádí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že nevyvodil důsledky ze vstupu Lisabonské smlouvy v platnost dne 1. prosince 2009, a zejména z článku 6 SEU, který Listině přiznává stejnou právní sílu jako Smlouvám. Tribunál podle ní nezohlednil, že se jednalo o novou okolnost ve smyslu čl. 48 odst. 2 prvního pododstavce jeho jednacího řádu a že tato okolnost opravňuje navrhovatelku uvést v průběhu řízení nový důvod vycházející z presumpce nevinu zaručené článkem 48 Listiny. Podle navrhovatelky totiž domněnka, která umožňuje přičíst mateřské společnosti, která vlastní 100 % kapitálu její dceřiné společnosti, protisoutěžní jednání této dceřiné společnosti, představuje presumpci viny neslučitelnou s Listinou.
- 26 Komise odpovídá, že tento důvod kasačního opravného prostředku je příliš obecný, jelikož nevysvětluje, proč měl vstup Lisabonské smlouvy v platnost představovat nový právní důvod, a je tedy neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

- 27 Úvodem je třeba konstatovat, že ve svém kasačním opravném prostředku navrhovatelka neuvádí, že ve své žalobě jakkoliv odkázala na Listinu.
- 28 Pokud jde o otázku, zda vstup Lisabonské smlouvy v platnost musí být považován, jak to tvrdí navrhovatelka, za okolnost, která vyšla najevo v průběhu řízení před Tribunálem a z tohoto důvodu odůvodňuje v souladu s čl. 48 odst. 2 prvním pododstavcem jednacího řádu Tribunálu předložení nových důvodů, je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že tento vstup v platnost, zahrnující Listinu do unijního primárního práva, nemůže být považován za novou právní okolnost ve smyslu čl. 42 odst. 2 prvního pododstavce jeho jednacího řádu. V tomto kontextu Soudní dvůr zdůraznil, že i před vstupem této smlouvy v platnost již opakovaně konstatoval, že právo na spravedlivý proces, tak jak vyplývá zejména z článku 6 EÚLP, představuje základní právo, které Evropská unie dodržuje jako obecnou zásadu na základě čl. 6 odst. 2 EU (viz zejména rozsudek ze dne 3. května 2012, Legris Industries v. Komise, C-289/11 P, bod 36).
- 29 Tento výklad Soudního dvora pro účely použití jeho jednacího řádu platí *mutatis mutandis* pro použití odpovídajících ustanovení jednacího řádu Tribunálu.
- 30 V každém případě judikatura po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost potvrdila, že domněnka, podle které mateřská společnost, která vlastní veškerý nebo téměř veškerý kapitál své dceřiné společnosti, vykonává skutečně rozhodující vliv na tuto dceřinou společnost, není neslučitelná se zásadou presumpce nevinu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. července 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise a Komise v. Alliance One International a další, C-628/10 P a C-14/11 P, body 46, 47, 108 a 113, jakož i ze dne 18. července 2013, Schindler Holding a další v. Komise, C-501/11 P, body 108 až 111 a citovaná judikatura).
- 31 Za těchto podmínek musí být první důvod uplatněný navrhovatelkou na podporu jejího kasačního opravného prostředku zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému důvodu

- 32 Druhý důvod kasačního opravného prostředku je rozdělený do dvou částí. První část vychází z porušení povinnosti Tribunálu odůvodnit svůj rozsudek, pokud jde o zamítnutí argumentů navrhovatelky uplatněných k prokázání její obchodní samostatnosti. Druhá část vychází z nesprávného právního posouzení Tribunálu v rozsahu, v němž opomenul sankcionovat nedostatek odůvodnění sporného rozhodnutí, pokud jde o stanovení maximální výše uložené pokuty.

K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

- 33 Navrhovatelka uvádí, že v bodě 89 napadeného rozsudku Tribunál odkazuje na různé skutečnosti, které uvedla pro účely prokázání, že společnost Groupe Gascogne nevykonávala skutečný vliv na její obchodní politiku. Přitom v bodě 90 uvedeného rozsudku se Tribunál omezil na lapidární zamítnutí těchto skutečností, přičemž použil stereotypní formulaci „je třeba nicméně konstatovat [...]“, aniž by ověřil každou z těchto skutečností či uvedl důvody, pro které nebyly dostatečně průkazné. Tribunál tímto porušil povinnost uvést odůvodnění, která mu přísluší na základě ustálené judikatury.
- 34 Komise odpovídá, že povinnost Tribunálu odůvodnit svá rozhodnutí nelze vykládat tak, že znamená, že je povinen podrobně odpovědět na každý argument uplatněný účastníkem řízení, zejména jestliže tento argument není dostatečně jasný a přesný, jak tomu bylo v případě úvah navrhovatelky uvedených před Tribunálem.

– Závěry Soudního dvora

- 35 Podle ustálené judikatury Soudního dvora povinnost uvést odůvodnění rozsudků, která Tribunál zavazuje na základě článku 36 a čl. 53 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, neukládá Tribunálu povinnost poskytovat vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem postupně zabýval všemi argumenty uvedenými účastníky sporu. Odůvodnění tedy může být i implicitní za předpokladu, že umožní dotýcným osobám seznámit se s důvody, na kterých se zakládá napadený rozsudek, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky, které jsou dostatečné k výkonu jeho přezkumu v rámci kasačního opravného prostředku (viz zejména výše uvedený rozsudek *Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise a Komise v. Alliance One International* a další, bod 64).
- 36 V projednávaném případě Tribunál v bodech 78 až 82 napadeného rozsudku uvedl argumentaci navrhovatelky, podle které aby mohla Komise přičíst praktiky dceřiné společnosti mateřské společnosti, přísluší jí prokázat existenci skutečného určování chování dceřiné společnosti na trhu ze strany mateřské společnosti, což Komise v projednávané věci neučinila.
- 37 V odpovědi na tuto argumentaci Tribunál nejprve v bodě 87 napadeného rozsudku připomněl ustálenou judikaturu Soudního dvora, ze které vyplývá, že jestliže mateřská společnost vlastní 100 % kapitálu své dceřiné společnosti, která porušila pravidla hospodářské soutěže, existuje vyvratitelná domněnka, podle které tato mateřská společnost vykonává skutečně rozhodující vliv na chování své dceřiné společnosti.
- 38 Tribunál dále konstatoval, že navrhovatelka byla 100 % dceřinou společností Groupe Gascogne, což postačuje k odůvodnění použití výše uvedené domněnky. Rovněž uvedl některé doplňující nepřímé důkazy, na které Komise v tomto kontextu poukázala.

- 39 Poté, co vyjmenoval v bodě 89 napadeného rozsudku konkrétní skutečnosti, které navrhovatelka uplatnila k prokázání své samostatnosti, Tribunál výslovně v bodě 90 téhož rozsudku konstatoval, že tyto skutečnosti nemohou vyvrátit domněnku, podle které Groupe Gascogne vykonávala rozhodující vliv na navrhovatelku. Tribunál v tomto ohledu uvedl, že navrhovatelka se spokojila s pouhými tvrzeními a nepředložila žádný důkaz na jejich podporu.
- 40 Jak uvedla generální advokátka v bodě 63 svého stanoviska, Tribunál sice výslovně neodkázal na povinnost navrhovatelky vyvrátit domněnku připomenutou v bodě 87 napadeného rozsudku, nicméně v bodech 89 až 90 tohoto rozsudku jsou jasně a jednoznačně uvedeny fáze úvah Tribunálu, které ho vedly k odmítnutí skutečností předložených navrhovatelkou.
- 41 Za těchto podmínek je odůvodnění poskytnuté Tribunálem v bodech 87 až 90 napadeného rozsudku dostatečné k tomu, aby navrhovatelce umožnilo seznámit se s důvody, na kterých se zakládá tento rozsudek a Soudnímu dvoru disponovat poznatky, které jsou dostatečné k výkonu jeho přezkumu v rámci kasačního opravného prostředku.
- 42 První část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

Ke druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

- 43 Navrhovatelka připomíná, že před Tribunálem zpochybnila částku 3,3 milionů eur, kterou musí zaplatit sama jako pokutu a která odpovídá období od 9. února 1988 do 31. prosince 1993, během kterého nebyla vlastněná společností Groupe Gascogne, přičemž uvádí, že tato částka přesahuje maximální výši 10 % obratu dosaženého dotyčným podnikem v průběhu předchozího hospodářského roku, jak je stanoveno v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Navrhovatelka se v tomto ohledu opírá o rozhodnutí Komise C(2003) 4570 final, ze dne 10. prosince 2003, týkající se řízení podle článku [81 ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-2/37.857 — Organické peroxidy), jehož shrnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 30. dubna 2005 (Úř. věst. L 110, s. 44, dále jen „rozhodnutí o „organických peroxidech““), ze kterého vyplývá, že jestliže Komise rozlišuje mezi obdobími, během kterého je za své protiprávní jednání odpovědná jen jediná společnost a obdobími, během kterého je za praktiky dceřiné společnosti odpovědná mateřská společnost, která nad ní získala kontrolu, maximální výše 10 % obratu dosaženého v průběhu předchozího hospodářského roku musí být posouzena pro obě společnosti odděleně.
- 44 Ve svém kasačním opravném prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že se v bodě 109 napadeného rozsudku omezil na rozhodnutí, že Komise není vázána svou předchozí rozhodovací praxí. Tribunál měl totiž sankcionovat Komisi za to, že změnila svou praxi, aniž by takovou změnu přístupu podrobně a jednoznačně odůvodnila. Navrhovatelka se v tomto ohledu opírá o rozsudek ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise (C-521/09 P, Sb. rozh. s. I-8947, bod 167).
- 45 Podle Komise pouhá skutečnost, že v předchozím rozhodnutí mohla sledovat jiný přístup, neznamená „zavedení obvyklé praxe“. Situace, která vedla k tomuto sporu, neměla nic společného se situací, která vedla k přijetí rozsudku uplatněného navrhovatelkou, ve kterém Soudní dvůr vycházel z výjimečných okolností (výše uvedený rozsudek, Elf Aquitaine v. Komise, body 165 a 166).

– Závěry Soudního dvora

- 46 Úvodem je třeba připomenout, že povinnost uvádět odůvodnění stanovená v čl. 296 druhém pododstavci SFEU je podstatnou formální náležitostí, kterou je třeba odlišit od otázky opodstatněnosti odůvodnění, neboť ta spadá do rámce legality sporného aktu po meritorní stránce (viz zejména výše uvedený rozsudek *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 146 a citovaná judikatura).
- 47 V projednávaném případě navrhovatelka zpochybnila před Tribunálem opodstatněnost metody použité Komisí ve sporném rozhodnutí pro výpočet částky pokuty, jejíž zaplacení musí zajistit sama. Na podporu své argumentace odkázala na rozhodnutí o „organických peroxidech“, aniž by zpochybnila přiměřenost odůvodnění sporného rozhodnutí v tomto bodě.
- 48 V bodech 107 a 108 napadeného rozsudku Tribunál přezkoumal s ohledem na čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 opodstatněnost metody použité Komisí a zamítl argumentaci navrhovatelky po meritorní stránce.
- 49 Pouze pro doplnění Tribunál v bodě 109 napadeného rozsudku uvedl, že okolnost, že Komise ve své předchozí rozhodovací praxi použila tento čl. 23 odst. 2 odlišně, což se ukázalo jako výhodné pro dotčenou společnost, neovlivňuje způsob, jak je třeba vykládat toto ustanovení.
- 50 Druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku přitom neobsahuje žádnou kritiku právní analýzy Tribunálu v bodech 107 a 108 napadeného rozsudku, ale týká se nesprávného právního posouzení, kterého se měl dopustit v bodě 109 tohoto rozsudku tím, že nesankcionoval nedostatek odůvodnění sporného rozhodnutí s ohledem na jeho odchylku oproti rozhodnutí o „organických peroxidech“.
- 51 Uvedená část tedy uvádí nový argument, který spočívá ve zpochybnění přiměřenosti odůvodnění sporného rozhodnutí ohledně metody výpočtu použité Komisí k určení legální maximální výše 10 %.
- 52 Z toho vyplývá, že uvedený argument musí být prohlášen za nepřípustný, jelikož příslušnost Soudního dvora je v rámci kasačního opravného prostředku v zásadě omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů projednávaných před soudem prvního stupně.
- 53 Navrhovatelka nemůže kromě toho tvrdit, jak to učinila na jednání, že se druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku vztahuje k nesprávnému právnímu posouzení, kterého se Tribunál dopustil při výkladu čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.
- 54 V kasačním opravném prostředku totiž uvedená část výslovně vychází z „nedostatku odůvodnění“. Kromě toho navrhovatelka ve své argumentaci odkazuje pouze na bod 109 napadeného rozsudku, který se omezuje na připomenutí, že Komise není vázána svou předchozí rozhodovací praxí a který neobsahuje žádný výklad čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.
- 55 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku nemůže být přijata. Tento důvod kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnut v plném rozsahu.

Ke třetímu důvodu

Argumentace účastnic řízení

- 56 První částí třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál nekonstatoval porušení, kterého se podle ní dopustila Komise s ohledem na svou povinnost odůvodnit sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká skutečného dopadu protiprávního jednání na trh.

- 57 Navrhovatelka uznává, že podle pokynů z roku 1998, tak jak je vykládá Soudní dvůr, není Komise povinna prokazovat skutečný dopad na trh, jestliže je protiprávní jednání, tak jako v projednávaném případě, kvalifikováno jako velmi závažné. Připomíná, že zohlednění takové dodatečné skutečnosti umožňuje nicméně Komisi zvýšit základní částku pokuty.
- 58 Přitom odůvodnění sporného rozhodnutí není v tomto ohledu jednoznačné. Tím, že se Komise věnovala dopadu protiprávního jednání, ačkoliv to nemusela učinit, vyvolala pochybnosti ohledně toho, zda toto kritérium bylo či nebylo zohledněno při zvýšení základní částky pokuty. Nejasnost se dále zhoršila tím, že Komise měla zaprvé za to, že dopad na trh nebyl měřitelný a zadruhé, že tento dopad může být nepochybně vyvozen z provádění koluzních dohod. Navrhovatelce tak bylo zabráněno, aby užitečně připravila svou obhajobu. Tribunál zase, aniž by přezkoumal odůvodnění sporného rozhodnutí, poskytl nelogické a nedostatečné odůvodnění.
- 59 Druhou částí třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka vytýká Tribunálu, že nesankcionoval nesprávné právní posouzení, kterého se dopustila Komise v rozsahu, v němž vyvodila existenci skutečného dopadu protiprávního jednání na trh pouze z provádění koluzních dohod, aniž by poskytla konkrétní, hodnověrné a dostatečné nepřímé důkazy, jak to vyžaduje judikatura.
- 60 Komise má za to, že tento důvod kasačního opravného prostředku je nepřijatelný v obou svých částech, jelikož nebyl vznesen v prvním stupni. Navrhovatelka se totiž před Tribunálem omezila na to, že uvedla, že jelikož její účast na protiprávním jednání byla omezená, dopad tohoto protiprávního jednání musí být rovněž omezený.

Závěry Soudního dvora

- 61 Pro posouzení přípustnosti třetího důvodu kasačního opravného prostředku je třeba připomenout argumentaci, kterou navrhovatelka v prvním stupni uvedla k otázce skutečného dopadu protiprávního jednání na trh.
- 62 Tato otázka byla projednána před Tribunálem v rámci čtvrtého žalobního důvodu, který byl uplatněn za účelem snížení pokuty a vycházel z údajného nesprávného posouzení závažnosti protiprávního jednání ze strany Komise. Jak vyplývá z bodů 113 až 115 napadeného rozsudku, navrhovatelka zaprvé vytýkala Komisi, že měla v rozporu s pokyny z roku 1998 za to, že pro prokázání závažnosti protiprávního jednání není nezbytné, že je možné jeho dopad měřit. Zadruhé uvedla, že se Komise nicméně snažila prokázat konkrétní účinky kartelové dohody tím, že uvedla určitý počet praktik, na kterých se navrhovatelka dle svého tvrzení neúčastnila, což mělo být podle ní zohledněno při posouzení závažnosti protiprávního jednání, které jí bylo přičteno. Zatřetí navrhovatelka uvedla, že Komise sama uznala, že nebylo možné přesně změřit skutečný dopad protiprávního jednání, což podle ní odůvodnilo snížení pokuty.
- 63 Zdá se tedy, že argumentace navrhovatelky v první části třetího důvodu jejího kasačního opravného prostředku, která vychází z údajného nedostatku odůvodnění sporného rozhodnutí, je nová, jelikož navrhovatelka v prvním stupni neuvedla obtíže s porozuměním uvedenému rozhodnutí či s přípravou své obhajoby.
- 64 Z důvodů připomenutých v bodě 52 tohoto rozsudku musí být tedy uvedená část odmítnuta jako nepřijatelná.
- 65 Pokud jde o druhou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z toho, že Tribunál nekonstatoval údajné nesprávné právní posouzení, kterého se dopustila Komise při posouzení existence dopadu protiprávního jednání na trh, stačí v tomto ohledu uvést, že s ohledem na

argumentaci uvedenou navrhovatelkou v prvním stupni, jak je připomenutá v bodě 62 tohoto rozsudku, musí být tato část rovněž považována za novou. Na tomto základě je nepřípustná ze stejných důvodů, jaké byly uvedeny v bodě 52 tohoto rozsudku.

- 66 Vzhledem k tomu, že žádná ze dvou částí třetího důvodu uplatněného na podporu kasačního opravného prostředku nemůže obstát, musí být tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

Ke čtvrtému důvodu

Argumentace účastnic řízení

- 67 Tímto důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka uvádí, že její základní právo na to, aby její věc byla rozhodnuta v přiměřené lhůtě, jak to zaručuje článek 6 EÚLP, bylo v projednávaném případě porušeno.
- 68 Navrhovatelka připomíná, že řízení, které probíhalo před Tribunálem, započalo dne 23. února 2006 a skončilo dne 16. listopadu 2011. Zdůrazňuje, že mezi ukončením písemné části řízení a první informací, kterou obdržela o stavu věci, uplynulo dlouhé období nečinnosti Tribunálu.
- 69 Podle ní ani složitost ani rozsáhlost spisu či počet podniků nebo počet dotčených jednacích jazyků nemohou odůvodnit, že se Tribunál během uvedeného období věcí vůbec nezabýval.
- 70 Navrhovatelka uvádí, že když podala k Tribunálu žalobu proti spornému rozhodnutí, rozhodla se nezaplátit okamžitě uloženou pokutu a na oplátku musela souhlasit se zaplacením úroků z výše pokuty, jakož i se zřízením bankovní záruky. Nepřiměřená délka řízení vedla ke zvýšení nákladů spojených s takovým postupem.
- 71 Navrhovatelka tedy navrhuje Soudnímu dvoru, aby zrušil napadený rozsudek nebo podpůrně snížil výši pokuty, která jí byla uložena, aby se zohlednily uvedené finanční důsledky, a to s přihlédnutím k finančnímu břemeni, které musela nést z důvodu porušení jejího práva na dodržení přiměřené lhůty rozhodování.
- 72 Úvodem Komise uvádí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, protože nebyl vznesen na jednání před Tribunálem.
- 73 Ve věci samé se Komise domnívá, že v případě překročení přiměřené lhůty v rámci soudní žaloby proti rozhodnutí ukládajícímu podniku pokutu za porušení pravidel hospodářské soutěže, by přiměřenou nápravou nemělo být snížení uložené pokuty, ale žaloba na náhradu škody. Podpůrně má Komise za to, že pokud by měl Soudní dvůr rozhodnout, že došlo k porušení zásady přiměřené lhůty a toto porušení si vyžaduje nápravu spočívající ve snížení pokuty, mělo by být toto snížení symbolické.

Závěry Soudního dvora

– K přípustnosti

- 74 Jak vyplývá z čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a z jeho judikatury, má Soudní dvůr v rámci kasačního opravného prostředku pravomoc přezkoumávat, zda se Tribunál dopustil vad v řízení, které poškozují zájmy navrhovatele (viz zejména rozsudek ze dne 16. července 2009, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, C-385/07 P, Sb. rozh. s. I-6155, bod 176).

- 75 Pokud jde o vady uplatněné v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že nezávisle na skutečnosti, že navrhovatelka odkazuje na čl. 6 odst. 1 EÚLP, čl. 47 druhý pododstavec Listiny, který odpovídá uvedenému ustanovení EÚLP, stanoví, že „[k]aždý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem“. Jak Soudní dvůr mnohokrát judikoval, tento článek se vztahuje k zásadě účinné soudní ochrany (viz zejména výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, bod 179 a citovaná judikatura).
- 76 Z tohoto důvodu je toto právo použitelné v rámci soudní žaloby proti rozhodnutí Komise (viz zejména výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, bod 178 a citovaná judikatura).
- 77 Přestože navrhovatelka soustředí svou kritiku hlavně na období procesní nečinnosti Tribunálu, které trvalo od konce písemné části řízení do začátku ústní části řízení, neuvedla porušení tohoto práva na jednání před tímto soudem.
- 78 V rozporu s tvrzením Komise nemůže takové opomenutí vést k nepřipustnosti čtvrtého důvodu na základě toho, že byl vznesen poprvé až ve fázi kasačního opravného prostředku. I když musí být účastník řízení schopen namítat vadu řízení, má-li za to, že je prokázáno porušení použitelných pravidel, nelze od něj totiž vyžadovat, aby tak učinil ve fázi, kdy nejsou dosud známy plné účinky tohoto porušení. Pokud jde zejména o překročení přiměřené lhůty rozhodování Tribunálem, navrhovatelka, které se domnívá, že toto překročení lhůty Tribunálem porušuje její zájmy, není povinna namítat toto porušení okamžitě. Může případně počkat na konec řízení, aby znala jeho celkovou dobu trvání a disponovala tak všemi skutečnostmi nezbytnými k určení porušení, které podle ní utrpěla.
- 79 Čtvrtý důvod uplatněný navrhovatelkou na podporu jejího kasačního opravného prostředku je tedy přípustný.
- K věci samé
- 80 Úvodem je třeba připomenout, že podle Evropského soudu pro lidská práva musí překročení přiměřené lhůty rozhodování, jakožto procesní vada, která představuje porušení základního práva, vést k tomu, že dotčený účastník řízení bude mít přístup k účinnému opravnému prostředku, který mu nabízí přiměřenou nápravu (viz ESLP, rozsudek *Kudla v. Polsko* ze dne 26. října 2000, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 2000 XI, body 156 a 157).
- 81 I když navrhovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku a podpůrně snížení pokuty, která jí byla uložena, je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že při neexistenci jakékoliv indicie, že nadměrná délka řízení u Tribunálu měla vliv na řešení sporu, nemůže nedodržení přiměřené lhůty rozhodování vést ke zrušení napadeného rozsudku (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, body 190 a 196, jakož i citovaná judikatura).
- 82 Tato judikatura se zejména opírá o úvahu, podle které by při neexistenci indicie ukazující na to, že nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování mělo vliv na řešení sporu, zrušení napadeného rozsudku porušení zásady účinné soudní ochrany Tribunálem nezhojilo (výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, bod 193).
- 83 V projednávaném případě navrhovatelka neposkytla Soudnímu dvoru žádnou indicii, ze které by vyplývalo, že nedodržení přiměřené lhůty rozhodování Tribunálem mělo vliv na vyřešení sporu, o kterém rozhodoval.

- 84 Dále vzhledem k nutnosti zajistit dodržování pravidel unijního práva hospodářské soutěže nemůže Soudní dvůr navrhovatelce povolit, aby pouze z důvodu nerespektování přiměřené lhůty soudního rozhodování zpochybnila opodstatněnost nebo výši pokuty, i když všechny její důvody směřující proti konstatováním učiněným Tribunálem ve věci výše této pokuty a jednání, které sankcionuje, byly zamítnuty (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, bod 194).
- 85 Z toho vyplývá, že v rozporu s tím, co požaduje navrhovatelka, čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku nemůže jako takový vést ke zrušení napadeného rozsudku.
- 86 V rozsahu, v němž navrhovatelka navrhuje snížení pokuty, která jí byla uložena, aby se zohlednily finanční důsledky, které pro ni vyplynuly z nadměrné délky řízení před Tribunálem, je třeba připomenout, že Soudní dvůr, když se setkal s podobnou situací, nejprve vyhověl takovému návrhu z důvodu hospodárnosti řízení a za účelem zajištění okamžitého a účinného prostředku nápravy takové procesní vady, a snížil tedy výši pokuty (rozsudek ze dne 17. prosince 1998, *Baustahlgewebe v. Komise*, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 48).
- 87 Později Soudní dvůr v rámci věci týkající se rozhodnutí Komise, které konstatovalo existenci zneužití dominantního postavení, ale neuložilo pokutu, rozhodl, že nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ze strany Tribunálu může vést k žádosti o náhradu škody (výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, bod 195).
- 88 Projednávaná věc se sice týká podobné situace, jako byla ta, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek *Baustahlgewebe v. Komise*. Nicméně žádost o náhradu škody podaná proti Unii na základě článku 268 SFEU a čl. 340 druhého pododstavce SFEU představuje v rozsahu, v němž může pokrýt všechny situace překročení přiměřené délky řízení, účinný a obecný prostředek nápravy k uplatnění a sankcionování takového porušení.
- 89 Je tedy třeba, aby Soudní dvůr rozhodl, že sankcí za porušení povinnosti unijním soudem vyplývající z čl. 47 druhého pododstavce Listiny rozhodnout věci, které mu byly předloženy, v přiměřené lhůtě, je žaloba na náhradu škody podaná k Tribunálu, protože taková žaloba představuje účinný opravný prostředek.
- 90 Z toho vyplývá, že žádost o náhradu škody způsobené nedodržením přiměřené lhůty rozhodování Tribunálem nemůže být předložena přímo Soudnímu dvoru v rámci kasačního opravného prostředku, ale musí být předložena u samotného Tribunálu.
- 91 Pokud jde o kritéria, která umožňují posoudit, zda Tribunál dodržel zásadu přiměřené lhůty, je třeba připomenout, že přiměřený charakter lhůty rozhodování se musí posoudit v závislosti na okolnostech vlastních každé věci, jako je složitost sporu a chování účastníků řízení (viz zejména výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, bod 181 a citovaná judikatura).
- 92 V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že výčet relevantních kritérií není taxativní a že posouzení přiměřeného charakteru dotčené lhůty nevyžaduje systematický přezkum okolností věci ve vztahu ke každému z nich, pokud se ve vztahu jen k jednomu z nich jeví délka řízení jako odůvodněná. Složitost věci nebo zdržující chování navrhovatele tak mohou odůvodnit na první pohled příliš dlouhou lhůtu (viz zejména výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, bod 182 a citovaná judikatura).
- 93 Při přezkumu těchto kritérií je třeba zohlednit skutečnost, že v případě sporu o existenci porušení pravidel hospodářské soutěže, má zásadní požadavek právní jistoty svědčící hospodářským subjektům, jakož i cíl zajistit, aby na vnitřním trhu nebyla narušena hospodářská soutěž, nepřehlédnutelný význam nejen pro žalobce samotného a pro jeho soutěžitele, nýbrž vzhledem k velkému počtu

dotčených osob a finančních zájmů, které jsou ve hře, rovněž pro třetí osoby (viz zejména výše uvedený rozsudek *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, bod 186 a citovaná judikatura).

- 94 Je rovněž věcí Tribunálu posoudit jak věcnou správnost uplatněné škody, tak příčinnou souvislost této škody s nepřiměřenou délkou sporného soudního řízení tak, že přezkoumá důkazy předložené za tímto účelem.
- 95 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že v případě žaloby na náhradu škody zakládající se na porušení čl. 47 druhého pododstavce Listiny Tribunálem v rozsahu, v němž nedodržel požadavky vážící se k dodržení přiměřené lhůty rozhodování, musí Tribunál v souladu s čl. 340 druhým pododstavcem SFEU zohlednit obecné zásady použitelné v právních řádech členských států při projednání žalob zakládajících se na podobných porušeních. V tomto kontextu musí Tribunál zejména zjistit, zda je možné určit kromě existence majetkové újmy též existenci nemajetkové újmy, kterou dotčený účastník řízení utrpěl překročením lhůty a která musí být případně předmětem přiměřené náhrady škody.
- 96 Je tedy věcí Tribunálu, který je příslušný podle čl. 256 odst. 1 SFEU, aby rozhodl o takových žádostech o náhradu škody a zasedal přitom v jiném složení, než když rozhodoval o sporu, který vedl k řízení, jehož délka je kritizovaná, a použil kritéria definovaná v bodech 91 až 95 tohoto rozsudku.
- 97 Po tomto upřesnění je však nutno konstatovat, že délka řízení u Tribunálu, která činila přibližně 5 let a 9 měsíců, nemůže být odůvodněna žádnou okolností věci, která vedla k tomuto sporu.
- 98 Jeví se zejména, že období mezi ukončením písemné části řízení podáním dupliky Komise v únoru 2007 a zahájením ústní části řízení v prosinci 2010 trvalo přibližně 3 roky a 10 měsíců. Délku této doby nelze vysvětlit okolnostmi věci, ať jde o složitost sporu, chování účastníků řízení nebo dále výskyt námitek či překážek v řízení.
- 99 Pokud jde o složitost sporu, z přezkumu žaloby podané navrhovatelkou, tak jak je shrnuta v bodech 12 a 13 tohoto rozsudku, vyplývá, že i když uplatněné žalobní důvody vyžadovaly zevrubný přezkum, nevykazovaly zvláště vysoký stupeň obtížnosti. I když je pravda, že patnáct osob, kterým bylo určeno sporné rozhodnutí, proti němu podalo žalobu na neplatnost k Tribunálu, tato okolnost nemohla tomuto soudu zabránit v provedení syntézy o spisu a v přípravě ústní části řízení v méně dlouhém časovém úseku, než jaký představují 3 roky a 10 měsíců.
- 100 Je třeba zdůraznit, že v průběhu tohoto časového úseku nebylo řízení přerušeno ani opožděno přijetím jakéhokoliv organizačního procesního opatření ze strany Tribunálu.
- 101 Pokud jde o chování účastníků řízení nebo výskyt námitek či překážek v řízení, skutečnost, že navrhovatelka v průběhu října 2010 požádala, aby se znova zahájila písemná část řízení, nemůže odůvodnit dobu 3 let a 8 měsíců, která již uplynula od jeho uzavření. Kromě toho jak uvedla generální advokátka v bodě 134 svého stanoviska, okolnost, že navrhovatelce bylo v prosinci 2010 oznámeno, že jednání proběhne v únoru 2011, znamená, že tento procesní úkon mohl mít jen minimální vliv na celkovou délku řízení, nebo na ni dokonce neměl žádný vliv.
- 102 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba konstatovat, že řízení před Tribunálem porušilo čl. 47 druhý pododstavec Listiny v rozsahu, v němž nedodrželo požadavky vážící se k dodržení přiměřené lhůty rozhodování, což představuje dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž předmětem je priznání práv jednotlivcům (rozsudek ze dne 4. července 2000, *Bergaderm a Goupil v. Komise*, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 42).
- 103 Z úvah uvedených v bodech 81 až 90 tohoto rozsudku nicméně vyplývá, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

K finanční situaci navrhovatelky

- 104 Na jednání navrhovatelka předložila Soudnímu dvoru informace o své aktuální finanční situaci, ze kterých podle ní vyplývá, že není schopna zaplatit pokutu uloženou ve sporném rozhodnutí. Podle ní jsou tyto informace přípustné, protože se jednak vztahují k nové okolnosti, která vyšla najevo podle článku 127 jednacího řádu, a jednak rozvádí čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku, který se týká porušení zásady přiměřené lhůty.
- 105 Komise uvádí, že tyto argumenty jsou nepřípustné, protože jsou nové a v každém případě neopodstatněné, protože nejsou podloženy důkazy.
- 106 V tomto ohledu je třeba připomenout, že kasační opravné prostředky podané k Soudnímu dvoru se mohou týkat jen právních otázek. Při posouzení schopnosti navrhovatelky zaplatit pokutu, kterou jí Komise uložila, by přitom Soudní dvůr musel přezkoumat skutkové otázky, které nespadají do jeho pravomoci v rámci kasačního opravného prostředku.
- 107 Dále Soudnímu dvoru rovněž nepřísluší, když rozhoduje o kasačním opravném prostředku, aby z důvodů ekvity nahradil svým vlastním posouzením posouzení Tribunálu při rozhodování, v rámci výkonu jeho pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, o částce pokut uložených podniku z důvodu, že porušil pravidla unijního práva (viz zejména rozsudek ze dne 10. května 2007, SGL Carbon v. Komise, C-328/05 P, Sb. rozh. s. I-3921, bod 98 a citovaná judikatura). Navíc je ustálenou judikaturou, že Komise není povinna při stanovení výše takové pokuty zohlednit hospodářskou situaci dotčeného podniku, jelikož uznání takové povinnosti by vedlo k poskytnutí neodůvodněné soutěžní výhody podnikům, které jsou nejméně přizpůsobeny podmínkám trhu (viz zejména výše uvedený rozsudek SGL Carbon v. Komise, bod 100 a citovaná judikatura).
- 108 Argumenty navrhovatelky vycházející z její finanční situace musí být tedy odmítnuty jako nepřípustné a v každém případě zamítnuty jako neopodstatněné.
- 109 Je třeba nicméně doplnit, že má-li navrhovatelka za to, že její finanční obtíže jsou v příčinné souvislosti s nedodržením zásady přiměřené lhůty rozhodování Tribunálem, může tuto skutečnost uvést v rámci žaloby podané k Tribunálu podle článku 268 SFEU a čl. 340 druhého pododstavce SFEU (viz body 94 až 96 tohoto rozsudku).
- 110 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že žádný z důvodů, které navrhovatelka uplatnila na podporu svého kasačního opravného prostředku, nemůže být přijat, a tento kasační opravný prostředek tak musí být zamítnut v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 111 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.
- 112 Podle čl. 138 odst. 1 stejného jednacího řádu, který se použije na základě čl. 184 odst. 1 jednacího řádu na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné jí uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí rovněž náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

- 2) Společnosti Gascogne Sack Deutschland GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení o tomto kasačním opravném prostředku.**

Podpisy.